

ת"פ 10/30453- יהושע צולר נגד מדינת ישראל - פמת"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-30453 מדינת ישראל נ' צולר ואח'
בפני כבוד השופטת דניאללה שרייזל

ה המבקש יהושע צולר
ע"י ב"כ עו"ד א' ניב-סרג
ג ג ד

המשיבה מדינת ישראל - פמת"א (מיסוי וכלכלה)
ע"י ב"כ עו"ד ח' קורין ועו"ד י' לבני

החלטה

זהוי בקשתו של נאשם (להלן: **ה המבקש**) לאסור פרסום קטיעים מהכרעת הדיון. התביעה (להלן: **המשיבה**) מתנגדת לבקשתה.

הרקע העובדי

א. ברקע הבקשה - כתוב אישום שהגישה המשיבה נגד המבקש ושני נאשמים נוספים - אסתיר טנצר [הנאשם מס' 2 בכתב האישום (להלן: **טנצר**), יהודה קרן [הנאשם מס' 3 בכתב האישום (להלן: **קרן**)]. כתב האישום כלל שני פרטיו אישום. לשולשת הנאשמים יויחסו עבירות לפי חוק ניירות ערך, התשכ"א-1961 (להלן: **חוק ני"ע**). בנוסף, הואשמו המבקש וקרן (בפרט האישום הראשון) בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. לאחר שמייעת הראיות בתיק ניתנה בתאריך 27.10.16 הכרעת דין (להלן: **הכרעת הדין**). המבקש וקרן הורשו (בפרט האישום הראשון) בכתב שבעודם מכחנים כדירקטוריים בחברת דש אפקס הולדינגים בע"מ ביצעו עבירות לפי חוק ני"ע, שענין **הכללת פרט כוזב ומטעה בדו"ח מיידי ותשķיף ועבירות דיווח**, לפי הסעיפים 53(א)(2) ו-53(א)(4) לחוק ני"ע, וכן, **בקבלת דבר במרמה**. המבקש הורשע, בנוסף (בפרט האישום השני), **בשימוש במידע פנים** ומסירתו שלא דין לטנצר, עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק ני"ע. الأخيرة הורשעה **בעשיית שימוש במידע הפנים האמור**, עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע.

ג. בהכרעת הדין מצויים עובדותים בדבר טיב הקשר והיחסים בין המבקש לבין טנצר, מצויים שננסכו על עדויות השניים והודיעתם כי קיימו מערכת יחסים רומנטית שנמשכה שנים רבות. אשר היו רקע ומונע

עמוד 1

לביצוע המשים נשוא הכרעת הדין. במסקנות הכרעת הדין נקבע כי מערכת היחסים הרומנטית היוויה רקע ומונע לביצוע העבירות שבahn הורשעו המבוקש וטנצר.

ד. עוד אצין כר��ע, כי בתאריך 31.1.2013, בפתחה של פרשת ההגנה, עובר לשמייעת עדות המבוקש, התבקש בית המשפט ע"י ב"כ המבוקש,עו"ד אירים ניב-סרג, ליתן צו איסור פרסום ספציפי לגבי קטיעים בעדותו של המבוקש הנוגעים למערכת יחסיו עם טנצר, וזאת, מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984 (להלן: **חוק בתי המשפט**), למניעת פגעה בפרטיותו (ראו: עמ' 296 לפROTOKOL הדין). ב"כ התביעה הכללית,עו"ד חנה קוריין, לא התנגדה לבקשת כל שזו נגעה לפROTOKOL עדותו של המבוקש. עם זאת הבירה, כי הסכמה מוגבלת לפROTOKOL העדות, ולא תחול על הכרעת הדין שתינתן בעתיד /או על גזר הדין (שם, ש' 18-15).

ה. נוכח ההסכמה דלעיל נעררתי לבקשת ביחס לפROTOKOL עדותו של המבוקש. התקיק והפרוטוקול נותרו חסויים מפני הציבור, ופתוחים בפני בית המשפט והצדדים בלבד.

ו. עובר לשימוש הכרעת הדין הודיעתי לצדים על כוונתי לבטל את החיסין המוטל על התקיק כולו, ביטול שימושו פרסום פרסום של הכרעת הדין לכל הציבור; אגב כך, הועלתה אפשרות כי הצדדים יבואו בדברים במגמה להגיע להסכמות ביחס לאיסור פרסום קטעים קונקרטיים בפרוטוקול שלתוחשת המבוקש פוגעים בפרטיותו (ראו: החלטות מ-16.5.16 ו-16.9.26). הצדדים לא הגיעו לכל הסכנות בנושא.

ז. בתאריך 27.10.16 ניתנה, כאמור, הכרעת הדין המרשיעה. הדיון בטיעונים לעונש קבוע לתאריך 4.1.2017.

לאחר שימוש הכרעת הדין עטרה ב"כ המבוקש לאיסור פרסום ציבור ולהוtier את החיסין על כנו, וזאת, באורך זמן, ולפחות עד שתאפשר להגנה ללמידה את הכרעת הדין, לאחר קטעים הפוגעים בפרטיותו של המבוקש, ולהcin בקשה מנומקת בנושא זה. המדינה לא התנגדה למתן השאות הזמניות המבוקשת (עד 3.11.16). אשר על כן, לבקשת ההגנה ובاهדר התנגדות מצד המדינה, וכי לאפשר הידברות בין הצדדים הארכתי את תוקפו של איסור הפרסום עד החלטה אחרת. בנסיבות שנוצרו הוארך על ידי החיסין מעט לעת.

הבקשה ועמדות הצדדים

ח. בתאריך 16.11.16, משכילה ההידברות בין הצדדים, הגישה ההגנה בקשה מפורטת לאיסור פרסום חלקו של הכרעת הדין. בקשה עותר המבוקש לאיסור את פרסוםם של קטעים שונים בהכרעת הדין. מדובר ב-22 קטעים אשר מפורטים בנספח לבקשת (חלקים משפטיים בודדים, וחלקים פסקאות שלמות, להלן: **הקטעים**), שבהם התייחס בית המשפט באמירויות מפורשות ליחסים הרומנטיים שהו בין המבוקש

לטנץ'. מבחינה מעשית, עותר המבוקש כי בד בבד עם הסרת החיסיון מהכרעת הדין והתרת פרסום
בציבור ישחרו הקטעים המפורטים בסופוvr כרך שלא יבואו לידיут הציבור.

ט. הבקשה מעוגנת בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, מכוחו מוסמך בית המשפט לאסור פרסום בקשר
לדיון בית המשפט במידה שהוא צורן לכך, בין היתר, לשם מניעת פגעה חמורה בפרטיו של
בעל דין, עד, או, אדם אחר ששמו הזוכר בדיון. לטענת המבוקש, הוא לא חשף בפני בני משפחתו את
קיומו של קשר אינטימי בין טנץ' במשר כל תקופה הקשר ועד היום. אשר על כן, פרסום יחסיהם
האינטימיים מקרים חשש קונקרטי וממשי לפגיעה חמורה בפרטיו אשר תוכאתו קרע משפחתי. חשש זה
גובר, לגישת ההגנה, על הערך הנכבד של פומביות הדיון. במילוי במקורה זה שבו הפגיעה היא בלבית
הזכות לפרטיות, ומה גם, שהմבוקש והנאשם אינם דמיות ציבוריות, כרך שלא קיים אינטרס ציבורי
בכניסה לנכבי יחסיהם האינטימיים. לתמיכת הבקשה ונימוקיה אוזכרו פסקי הדין ע"א 4963/07 **ידיעות**
אחרונות ואח' נ' עוז פלוני ואח' (27.2.2008); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון**
(23.7.2009); וכן, ע"א 382/16 **יהל נ' פקיד שומה תל-אביב** (13.7.2-16).

. בבקשתו הודגש, כי כל הקטעים נבחרו ע"י ההגנה במשורה, מתוך גישה שקולה ומאזונת: Machad Gisaa,
נבחרו אך ורק קטעים המתיחסים באופן מיוחד לשאלה האינטימי בין המבוקש לטנץ', שעל כן, הם בעלי
פוטנציאל לגרימת נזק חמום למבקש ולמשפחה; ומайдך גיסא, הקטעים הללו אינם חיוניים להבנת
מכלול הרצח והקשר שבקביעות הכרעת הדין. לאור השיקולים שמנתה מבקשת ב"כ המבוקש להעדיף
את הפגיעה החמורה בפרטיות ואת הנזק שייגרם הפרסום למבקר על פניו עקרון פומביות הדיון
והאינטרס הציבורי שבירסום יחשוי עם טנץ'.

יא. המשיבה מתנגדת, כאמור, לאיסור פרסום הפרטים החשובים את יחסיהם האינטימיים של המבוקש
וטנץ'. התנגדותה מתיחסת באורך גורף לכל הקטעים המפורטים בסופוvr. עתרתה היא לדחות את
הבקשה ולפרסם את הכרעת הדין כתבה.

לטענת המשיבה, בהיבט הנורמטיבי, כלל פומביות הדיון הוא עקרון על, והסתירה ממנו בדרך של איסור פרסום
תחול במקרים חריגים בלבד, אחד מהם הוא המקירה שבו עתיד הפרסום לגרום פגעה חמורה בזכות לפרטיות
של נאשם, עד או אדם אחר. יתרה מכך, טוענת המשיבה, בהתאם להלכה הפסוקה [ע"א 382 בענין **יהל**,
וע"א 4963/07 בענין **ידיעות אחרונות הנ'ל**^[1]], גם בהתקיים פגעה בפרטיות, ואפילו פגעה חמורה, על בית
המשפט לשקל את נסיבות המקירה ולא בין מהות ועוצמת הפגיעה בפרטיות לבין הפגיעה בעקרון פומביות
הדיון, כשהbacורה היא לאחרון. בגדיר האיזון - איסור בית המשפט את פרסום המידע הפוגע רק אם הנזק שייגרם
לפרט עולה על הפגיעה בערך הפומביות. האפשרות היא להגביל את פרסוםם של חלקים מהפרוטוקול או
פסק הדין, ואולם, מגבלות אלה שמורות לקרים בלבד. בכל הנוגע לפסק דין (ולהכרעת דין) הכלל
הוא שיש לפרסם את פסק הדין במלואו. לטענת המשיבה, השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון שעיה
שהוא מאزن בין האינטרסים הם סוג ההליך, השלב שבו הוא מצוי, מידת העניין הציבורי בפרסום המידע
הkonkreti, וקיומה של זיקה בין המידע הפוגע, לכארה, בפרטיות לבין מעשי העבירה המוחסנים לנאשם

ועוצמתה. מזיקה זו, נטען, נגזרת שאלת נוספת נוספת והיא - עד כמה עתיד איסור הפרסום לפגוע בהבנת הציבור את מעשי העבירה ותוczאתם.

יב. בהיבט הקונקרטי, מוסכם עם המשיבה, כי המידע ש牒בוקש ההגנה לחסות בדבר הקשר האינטימי שניהלו המבוקש ותנצר לאורך שנים, נמנה עם העניינים חששיפתם עלולה להוביל לפגיעה בפרטיות. פגעה שהיא אולי חמורה. ואולם, באיזון המתבקש בין שיקול זה לבין חשיבותו הרכנית של עקרון פומביות הדיון, טוענת המשיבה, שאללה נבחנים על פי השיקולים המוניים בפסקה, ובהתחשב בהחותן של המבוקש וכחונת הדירקטורי שבמהלכה ביצע את העבירות בהן הורשע, מן הדיון שתיננת הבכורה לעקרון פומביות הדיון. המשיבה מבשת את עדמתה על שורה של שיקולים. ראש וראשון, חומרת העבירות שבין הורשע המבוקש וחומרת הנסיבות האופפות אותו, כזו האחונה נובעת ממעמדו הבכיר בחברה ציבורית מחד גיסא, ומאיתר גיסא, מהזיקה הישירה בין מעשי העבירה (בשני האישומים) לבין יחסיו הרומנטיים עם Tânצ'ר, בעטיהם פועל כפי שפועל. יחסים אלה היו, טוענת המשיבה, רלוונטיים ביותר לביצוע העבירות, וניתן לכך ביטוי מפורש בהכרעת הדיון. למדנו, כי בית המשפט לא ראה אפשרות לוותר על הכללתם חלק בלתי נפרד מהמסכת העובדרית. שיקול נוסף לניגוח טענות המבוקש ראהה המשיבה בשימוש שעשה הוא עצמו ביחסיו האינטימיים עם Tânצ'ר עוד בשלב החוקירה. במלים אחרות: שאייפטו של המבוקש לחסות תחת צו איסור פרסום אותן קטעים בהכרעת הדיון שביהם באה לידי ביטוי מערכת יחסיו האינטימית עם Tânצ'ר, מסתמן כפרודוקס לשימוש האינטנסיבי שעשה הוא עצמו במערכת יחסים זאת במהלך החוקירה, בעיקר כתירוץ למשעים עבריניים שהוטחו בפנוי, תירוץ שהתגלה בדיעד כשקרי. השקרים מהווים, כשהם לעצםם, רכב אשר מעיצים את חומרת התנהלותו של המבוקש, וمبסיסים את אחוריותו הפלילית והיבטה המחרמיה.

המשיבה צינה, כי ניסתה למצוא ניסוחים חלופיים לקשר הרומנטי האמור אך הדבר לא עלה בידה, שכן, כל ניסוח חלופי עלול לעוזת את תוכן הכרעת הדיון ואת רוחה.

יג. מכלול השיקולים, טוענה המשיבה, מעיצים את אינטרס הציבור שבירסום הכרעת הדיון ללא סיגים ולא השחרה. על אחת כמה וכמה, כמשמעותה בהכרעת דיון שניתנה לאחר שנבחנו הריאות לגוף, להבדיל מהליך משפטי הנמצא בראשיתו. כך, שuckerן פומביות הדיון והאינטרס הציבורי במקרה ספציפי זה הם מוגברים וגוברים על הפגיעה בפרטיותו של המבוקש.

דיון והכרעה

יד. הבקשה שלפני מחייבות אייזון ראוי והכרעה בין שני עריכים מתנגדים - האינטרס הציבורי בדבר פומביות הדיון, מצד אחד, והזכות לפרטיות, מצד שני. בכתב טענותיהם התייחסו הצדדים בהרחבה הן לעקרון פומביות הדיון והן לשיג שעניינו מניעת פגעה חמורה בפרטיות, תוך שהם מוצאים עיגון לעמדותיהם המנוגדות בפסקה הרלוונטיות, אלא שככל צד מצוי בה פנים לכאנ ולכאנ, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של המבוקש והתיק נושא הדיון.

נקודות המוצא לדין בבקשתו שלפני היא עקרון היסוד בדבר **פומביות הדיון** אשר קבוע בסעיף 3 לחוק יסוד: השפטה, לפיו, "**בית המשפט ידוע בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם הורה בית המשפט אחרת לפי חוק**", וכן, בסעיף 68 לחוק בתיה המשפט. עקרון פומביות הדיון הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שבסוד שיטת המשפט שלנו, וביסודה הוא מובוס על שלושה רציונליים שקשורים זה זהה - חשיבותה של זכות הציבור לדעת וחופש הביטוי; העורבה לאיכות ההחלטה השיפוטית הנחננת בסיום ההליך המשפטי כשהוא חשוף לעיני הציבור; וכן, הידוק אמון הציבור במערכת המשפט המושגת באמצעות שיקיפות ההליכים [רע"א 482/13 **אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' מירה רפאל ואח'** (24.3.2013)]. רציונליים אלה מאפשרים ביקורת ציבורית על פעולות הרשות, לרבות, בתיה המשפט, בקורות המב탈ת כל אפשרות של שפטה מתוך משואה פנים ודעה קודומה [ראו גם: ע"א 4963/07 הנ"ל; בש"פ 5153/04 **פלוני נ' ידיעות אחרונות בע"מ** (5.4.2006)]. פומביות ההליך המשפטי גם מאפשרת להתריע בפני הציבור על מעשים דוגמת המעשים שביצע נאשן זה אחר, ולהרתיע אחרים מביצוע עבירות דומות. מכוחו של עקרון פומביות הדיון נגזרים קיומם הדיונים בדلتיהם פתוחות, והזכות לפרסום ברבים ולהביא לידיעת הציבור את שנאמר בדיונים בין כתלי בית המשפט ואת פסקי הדיון שניתנו.

כל העקרונות והזכויות במשפט - עקרון פומביות הדיון אינם מוחלט ונitin לחרג ממנה, ובלבד שקיים לכך עיגון מפורש בחוק. החרים לעקרון פומביות הדיון קבועים בסעיף 68 לחוק בתיה המשפט (לענן סגירת הדלתות) ובסעיף 70 לאותו חוק (לענן איסור פרסום), והם נקבעו תוך איזון בין הערכים המתנגשים. הקשר בין דלתים סגורות לבין איסור פרסום מעוגן בסעיף 70(א) לחוק בתיה המשפט הקובע כי "לא **ירוסם אדם דבר על דין שהתנהל בבית משפט בדלתים סגורות אלא ברשות בית המשפט**".
החריג הרלוונטי לעניינו הוא הזכות לפרטיות, זכות חוקתית המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

במה שبين שני האינטראים האמורים - האינטרא הציבור בקשר לפומביות הדיון, מצד אחד, והזכות לפרטיות, מצד שני, נקבעה נקודת האיזון בסעיף 70(ד), שמכחו מתבקש בית המשפט עתה לאסור את פרסוםם של הקטעים בהכרעת הדיון. סעיף 70 (ד) קובע לאמור:

בית המשפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הזכר בדיון,... או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם....

마חר שעקרון פומביות הדיון נפגע כל אימת שمبرילם את פרסומו של ההליך השיפוטי - קבע המחוקק, כי נקודת האיזון בין הערכים החוקתיים האמורים ממוקמת בנקודת בה עלול פרסום דין או בית המשפט או פסק דין לגרום "פגיעה חמורה בפרטיות". משמע: לא די בפגיעה "סתם" בפרטיות כדי להביא להטלה צו איסור פרסום. רק במקרה של פגיעה חמורה בזכות לפרטיות שעלולה לגרום נזק בלתי הפיך בסוג עקרון פומביות הדיון מפני הזכות לפרטיות.

ית. אמות המידה לבחינת עצמת הפגיעה בזכות נקבעו במהלך השנים בפסקת בית המשפט העליון, כשהמרכזית בהן היא אופיו של המידע שאת פרטומו מבקש אחד הצדדים להגביל. כך, נקבע [בע"א 8825/03 **שירותי בריאות כללית נ' משרד הביטחון** (11.4.2011)], כי הזכות לפרטיות עניינה באוטונומיה של הפרט והטלת הגבלה על נגישותם של אחרים אליו, לבסוף יוטרד בנסיבות חייו על-ידי אחרים; ואשר למידע הפוגע, נקבע, כי פרסומו "יחשב כ'פגיעה חמורה'" כאשר הוא מתייחס לעניינים המשתייכים לplibת הזכות לפרטיות (ע"א 4963/07 **ב unin' ידיעות אחרונות**, פסקה 10). כלומר: בתנאי הפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) על בית המשפט לבחון הן את מהות הזכות הנפגעת, והן את עצמת הפגיעה בה. רק אם הגיע בית המשפט למסקנה כי פרסום המידע יביא לפגיעה בפרטיות, וכי הפגיעה היא חמורה, ידרש לשקלול האם יש מקום להפעיל את סמכותו לאיוסר פרסום (שם, פסקה 11).

יט. ואולם, גם לאחר שהגיע בית המשפט למסקנה שהפגיעה הפוטנציאלית כתוצאה פרסום המידע היא חמורה, אין מלאכתו שלמה. עליו להמשיך ו לבחון האם בנסיבות המקירה יש מקום להפעיל את סמכותו בדבר איוסר פרסום נוכחות השיקולים הרלוונטיים. כך, לצד עצמת הפגיעה בזכות לפרטיות של בעל דין, והשלכותה האפשרית גם על בני משפחתו וסביבתו הקרובה,-Amor בית המשפט לבחון באיזה מידת יפגע עקרון פומביות הדיון כתוצאה מהגבלה פרסוםו של ההליך, או, תוצאות. הפרמטרים המשמשים לבחינה זו הם מידת העניין הציבורי שבהליך הספרטivi ובהזותם של בעלי הדיון (רע"א 13/482), ובמסגרת זו, כשמדבר בהליך פלילי, נבחנים סוג העבירות שעבר הנאשם ורף חומרתן, וכן, מכלול הנסיבות הכרוכות בהן, בכלל זה, הזמן שחלף מאז עברו העבירות. פרמטר נוסף נוגע להיקף החיסין המבוקש ומשך החיסין, וכן, השלב שבו מצוי ההליך המשפטי. מובן מאליו, כי שונה ההתייחסות במקירה שבו מצוי ההליך הפלילי בחיתולי מקרה שבו ההליך הסטיים וניתנה הכרעת דין המרשיעה את הנאשם. ואם בהכרעת דין מדובר, עשוי בית המשפט לבחון אם פורסמה הפרשה באמצעות התקשרות קודם להכרעה השיפוטית. שהרי, אם אלה הם פניו הדברים, נחיצתו של איוסר פרסום נחלשת באופן ממש.

כ. בהמשך כאמור, עצמת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון עשויה להשנות מקרה לקרה; לא דומה עצמת הפגיעה הנובעת מאיוסר פרסום גורף על ההליך הנדון בבית המשפט לעצמת הפגיעה הנובעת מאיוסר פרסום חלקו הנוגע רק לזהות בעלי הדיון או למסכת עובדות קונקרטיבית בפרקיה [רע"א 97/97 **אבי יצחק נ' חברת החדשנות הישראלית**, פסקה 10 (1998)]. ניתן, אפוא, לסכם ולומר, כי פומביות הדיון הנה בחזקת הכלל. חשיבותו העליונה של העקרון מביאה לכך שלא במקרה יסתה בית המשפט מכלל זה ויאסור פרסום מידע או פרטיים חיוניים ביחס לבעל דין, ובמקרה של הנאשם - ביחס לעבירות שעבר ולנסיבות שבהן בוצעו העבירות, אלא אם כן, קיימת הצדקה של ממש לאסור את פרסום, הצדקה הגלומה בפגיעה חמורה בפרטיותו והיא גוברת על עצמת הפגיעה באינטרס הציבורי.

כא. על רקע המוגרת הנורמטיבית האמורה והשיקולים הקבועים בפסקת בית המשפט העליון לצורך אייזון ראוי בין העריכים המתנגדים, בוחנתי וشكמתי את נימוקי הבקשה לאסור את פרסום של 22 הקטעים, ואת תגובת המשיבה, והגעתי למסקנה כי יש לדוחות את הבקשה. אסביר.

כב. נראה כי פרסומו ברבים של המידע בדבר יחסיהם האינטימיים של המבוקש וטנצר עלול לפגוע בפרטיותו של המבוקש. זאת, על שום שמידע זהה נחשב כנוגע ללית פרטיותו של אדם (ראו: פסקה יט' לעיל), ובעניננו טען המבוקש, כי הוא מנהל חי משפחה מסודרים, והמידע האמור הוסתר עד היום מבני משפחתו, כך שחשיפתו עלולה להביא לכך משפחתי. במצב דברים זה - הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו היא חמורה. לכך מסכימה גם המשיבה. אשר על כן, מתקיים, כאמור, התנאי הבסיסי להפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט.

ואולם, כאמור, שומה עלי' להוסיף ולבחון את עצמת הפגיעה בפרטיוות המבוקש, לעומת עצמת הפגיעה שיפגע איסור הפרסום, אםاعتן לו, בעיקר פומביות הדיון. זאת, כמובן, בהינתן הצעת המבוקש להגביל את איסור הפרסום של הכרעת הדין רק במקרים המבוקשים בלבד.

cg. הנתונים החשובים לעניינו הם העובדה שמדובר בהכרעת דין מרשייה שניתנה לאחר שנשמעו ונבחנו הריאות בתיק לגוף, להבדיל מהליך משפטי המצוי בשלבים מוקדמים. תוכנה של הכרעת הדין - הרשות בעבורות כלכליות לפי חוק ני"ע ובעבירה של קבלת דבר במרמה, שחקן חמורות. המבוקש הורשע בביצוען של העבירות בעודו מכח בשרה רמה בחברה ציבורית. בהכרעת הדין ניתן, כמתבקש מהראיות, ביטוי למערכת היחסים האינטימית שקיימו המבוקש וטנצר. עיון בקטעים שմבוקשת ההגנה כי פרסום "אסר מעלה כי מרביתם נמנים עם הרובד העובדתי של הכרעת הדין, ומתייחסים לעדויותיהם של המבוקש וטנצר ולהתוודותם בדבר יחסיהם הרומנטיים והשלכوتיהם. יתרת הקטעים נמנים עם מסקנות הכרעת הדין, אשר בהן נקבע כממצא כי קיימת זיקה ישירה בין היחסים הרומנטיים והזוגיים שבין השניים לבין העבירות שביצעו המבוקש בפרשת האישום הראשון, כמו גם, העבירות שביצעו שניהם בפרשת מידע הפנים שבאיםו השני (לדוגמה בלבד: הפסקות 153, 154, 164, 391, 434, 435).
בהתאם להנחיות שמנתי, עניין רב לציבור בפרשנות מושא כתוב האישום בהכרעת הדין המרשיעה. הזיקה בין מערכת היחסים האינטימית שניהלו טנצר והמבוקש, לבין מעמדו של الآخرן כדיקטור, הכריע לביצוע העבירות שבנה הורשוו השניים, משליכה גם היא על מידת העניין הציבורי בפרסום אודות מערכת היחסים האמורה.

כד. לאור כל האמור,ברי גם, כי הטלת איסור הפרסום המבוקשת ביחס לקטעים הספציפיים עתידה לפגוע 피해ית בהבנת הציבור את מעשי העבירה, את הרקע להם, את תוצאותם ואת חומרתם, ונמצא כי חמורה ביותר הפגיעה בעיקר פומביות הדיון זכות הציבור לדעת.

כה. אין לך כמעט הליך פלילי בתחום העבירות הכלכליות ובעירות לפי חוק ני"ע שלא כרכוה בו, מעצם טיבו וטבעו, פגעה בנאשם בכל מישורי חייו, פגעה אשר באה לידי ביטוי בנזק לשם הטוב, פגעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. ולמרות זאת, אין בתי המשפט נוטים לאיסור את פרסום זהותו של הנאשם, אף לא את מסכת העובדות הנוגעות לעבירות המוחסנות לו. לא מיותר להזכיר כי בע"א 4963/07 התיר

בית המשפט העליון לפרסם ברבים את זהותו של בעל דין, עורר דין בעיסוקו, לגבי נטען בכתב התביעה שהגיש לקווחו של עורך הדין כי מעלה באמונו אגב קשר רומנטי שנייה עם אשת הלקוח, וזאת, על אף הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו, ועל אף שההילך המשפטי האזרחי נמצא בראשיתו.

בגilio לב ומ עבר לצורך אמר, כי במהלך כתיבת הכרעת הדיון ניסיתי להציג במידת האפשר את אופי הקשרים שבין המבוקש וטנץ'ר. אולם, ככל שהפכתי בעובדות ובעדויות ובמשתמע מהן, לא מצאתי כל דרך וכל אפשרות להימנע מאיזכורם של הקשיים ומואפיים האנטיימי. הימנעות שכמוה כהעלמת עובדות חשובות וחינויות להבנת מסכת העובדות שהייתה רקע למעשים העבריניים.

לקראת סיום: מוסכם עמי, כי היקפה של הזכות לפרטיות רחב, וכי יש לכבד את האינטרס הפרטי של המבוקש לאוטונומיה, לכבוד, לחירות, להפרדה בין ה"אני" לבין החברה, ולהתנהלות ללא מעורבות זרה, לבל "פגעו היחסים בתחום משפטו [ראו: דברי הנשיא ברק בג"צ 04/6650 **פלונית נ' בית דין רבוני האזרוי נתניה** (14.5.2006)]. כל זה טוב ויפה, כאשר מי שטוען לפרטיות מציע את קשריו האנטיימיים ואני כורך אותם בהתנהלותו המקצועית ובשרותו הציבורי. לא כר, כאשר היחסים שאוותם מבקש הוא להסתיר מידעו הציבורי ומשפחתו חורגים ממתחם ה"אני" ומסיגים את גבול החברה עד כדי פגעה ממשית בערכיה המוגנים. במלים אחרות: נוכחות הקביעות בהכרעת הדיון, בשתי הפרשיות הנפרדות, לפיהן, היחסים האנטיימיים שנייה המבוקש עם טנץ'ר היו רקע ובסיס למעשים העבריניים - אין כל הצדקה לעורר את ה הפרדה בין ה"אני" והחברה; אין הצדקה לערכית להעדיף את הפגיעה בפרטיותו של המבוקש על פני הפגיעה בעקרון פומביות הדיון שתוצאה מאיסור פרסום של היחסים.

בשים לב לאלה, ובהתחשב באיזו הנורמטיבי עליו עמדתי, והבקרה המוקנית לעקרון פומביות הדיון, איני סבורה כי הנזק הצפוי להיגרם למבקש כתוצאה פרסום הכרעת הדיון והמידע הכלול בה עולה בעוצמת חומרתו על עצמת הפגיעה שתיגרם לאינטרס הציבור המגולם בעקרון פומביות הדיון, אם יאסר פרסום המידע. הפגיעה והנזק הצפויים למבקש הם פועל יוצא, טبعי, מעצם ההילך הפלילי שהתנהל נגדו; הם מהווים תוצאה ישירה מהעובדת שהעברית נעברו על רקע מערכת היחסים הרומנטית, הבדיקה, שנייה המבוקש וטנץ'ר. באיזו בין חומרת הפגיעה במבקש לבין אינטרס הציבור בפרסום - גובר ללא כל ספק الآخرן.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה, ומחליטה כי הכרעת הדיון תפורסם כולה.

כדי לאפשר לב"כ המשיב להעיר ולערור, מעוכב יישום ההחלטה עד 2.1.17 שעיה 13.00.

לפי שעיה ההחלטה חסינה מפני הציבור, וכן הכרעת הדיון.

המציאות תמציא החלטתי לכל הצדדים בתיק (לרבות נאשם 2 ונאשם 3).

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ג, 21 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.

שהרчи בו תומך בעמדתה ולא בעמדת המבוקש. [1]